

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **JUDr. M. S.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, zastoupená JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 28. ledna 2013, sp. zn. K 82/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. ledna 2017, č. j. 6 Ad 9/2013 – 106,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Kárný senát Kárné komise žalované (dále jen „kárný senát“) rozhodl dne 30. září 2011 pod sp. zn. K 82/2011, že se žalobkyně dopustila kárného provinění tím, že poté, co v souvislosti s kupní smlouvou uzavřenou dne 2. listopadu 2010 mezi D. F., B. M. a V. S. jako prodávajícími a manžely A. T. a M. T. jako kupujícími na základě smlouvy o úschově ze dne 3. června 2010 převzala od kupujících část kupní ceny ve výši 5.600.000 Kč, kterou se zavázala vyplatit prodávající D. F. co do výše 1.808.000 Kč, prodávající B. M. co do výše 1.807.000 Kč a prodávajícímu V. S. co do výše 1.807.000 Kč, to vše do 5 pracovních dnů ode dne předložení dokladů ve smlouvě o úschově blíže popsanych, a poté, co dohodnuté podmínky byly splněny, dne 6. prosince 2010 vyplatila pouze prodávající D. F. částku 1.808.000 Kč, přičemž prodávajícím B. M. a V. S. nejméně do 7. března 2011 nevyplatila

nic, ačkoliv k tomu byla prodávajícími opakovaně vyzývána. Kárný senát proto žalobkyni uložil kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů [§ 32 odst. 3 písm. e) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů]. Žalobkyně po celou dobu kárného řízení s žalovanou nekomunikovala, nepřebírala zásilky a nedostavila se ani na jednání kárného senátu.

[2] Dne 16. května 2012 podala žalobkyně návrh na povolení obnovy kárného řízení, v němž namítala závažné procesní vady kárného řízení. Ty spatřovala zejména v doručování písemností na adresu sídla její kanceláře (zatímco v jiné věci jí žalovaná doručovala na adresu trvalého bydliště, kde poštu přebírá) a v termínu jednání kárného senátu, v němž byla dlouhodobě hospitalizována. Žalobkyně se tedy z omluvitelných důvodů nemohla seznámit s písemnostmi vztahujícími se ke kárnému obvinění, vyjádřit se k nim a předložit důkazy na svoji obhajobu.

[3] Kárný senát rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2012 sp. zn. K 82/2011 návrh žalobkyně na povolení obnovy kárného řízení zamítl. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním, které odvolací kárný senát odvolací kárné komise žalované (dále jen „odvolací senát“) zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolacího senátu žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten konstatoval, že jediná otázka, kterou lze v řízení o návrhu na povolení obnovy kárného řízení zkoumat, je, zda žalobkyně poukázala na nové skutečnosti či důkazy, které v době původního řízení existovaly, ale nebyly jí známy, a nemohla je proto uplatnit. Shodně s žalovaným však dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Účelem obnovy řízení není přezkum zákonnosti správního rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo, ale náprava skutkových zjištění. Předmětem řízení před městským soudem je rozhodnutí o povolení obnovy řízení, nikoli rozhodnutí o kárném provinění. Žalobkyně však v žalobě neuvedla žádnou námitku, ze které by vyplývalo, že byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, její námitky směřovaly proti rozhodnutí o kárném provinění. Proto městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a zamítl ji.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Namítala, že městský soud zaujal zmatečný extenzivní výklad ustanovení § 35c odst. 2 zákona o advokacii, který vymezuje podmínky pro podání návrhu na povolení obnovy kárného řízení. Městský soud si navíc ve svém rozhodnutí protiřečí. Stěžovatelka zopakovala, že předkládané skutečnosti či důkazy nemohla uplatnit v kárném řízení, neboť o něm nikoli vlastním zaviněním nevěděla, přičemž s touto otázkou se městský soud nevypořádal. Městský soud náležitě nezohlednil ani možnost stěžovatelky dostat oznamovací povinnosti podle § 29 zákona o advokacii a nedostatečně posoudil doručování stěžovatelce fikcí. Stěžovatelka nemohla v kárném řízení uplatnit svá procesní práva, a to ani v odvolání proti rozhodnutí o kárném provinění, neboť o probíhajícím řízení nevěděla. S ohledem na to splňují uváděné skutečnosti a důkazy podmínky novosti a zajisté odůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem kárného řízení. Proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Žalovaná ve svém vyjádření označila kasační stížnost za nedůvodnou a navrhla ji zamítnout. Stěžovatelka setrvala na své dosavadní argumentaci, kterou však městský soud shledal nedůvodnou. To, že stěžovatelka nevěděla o probíhajícím kárném řízení, si zavinila nesplněním oznamovací povinnosti podle § 29 zákona o advokacii.

[7] V replice k vyjádření žalované stěžovatelka uvedla, že pro svůj zdravotní stav nemohla splnit oznamovací povinnost podle § 29 zákona o advokacii, ani sledovat datovou schránku. Žalovaná podle ní stále argumentuje formalisticky. Stěžovatelka proto na svých návrzích setrvává.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Podle § 35c odst. 1 zákona o advokacii, *skončilo-li kárné řízení rozhodnutím, které nabylo právní moci, lze v něm proti témuž kárně obviněnému a pro téže kárné provinění pokračovat, jen byla-li povolena obnova kárného řízení; obnovu kárného řízení nelze povolit, bylo-li pravomocným rozhodnutím kárné řízení zastaveno.* Druhý odstavec citovaného ustanovení umožňuje podat návrh na povolení obnovy kárného řízení účastníku tohoto řízení tehdy, *vyjdou-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které bez zavinění účastníka nemohly být v kárném řízení uplatněny, a které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy, známými již dříve, vést k příznivějšímu rozhodnutí pro kárně obviněného.*

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud toto ustanovení vyložil příliš extenzivně, aniž by k tomu měl nějaký důvod. Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, v čem měla přílišná šíře výkladu městského soudu spočívat a stěžovatelka v tomto směru nic konkrétního netvrdila; totéž platí o námitce, že si městský soud protiřečí.

[11] Městský soud žalobu posoudil správně. Obdobně jako § 100 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, slouží i § 35c zákona o advokacii *„k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí. [...] ‘Skutečnosti’ [...] jsou nepochybně okolnosti skutkového charakteru. Jinými slovy v kontextu celého ustanovení a ustáleného významu institutu obnovy řízení se musí jednat o okolnosti, které nově vypovídají o skutkové stránce věci, neboť k tomuto cíli směřuje mj. i smysl a účel daného institutu i citované právní úpravy“* [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74 (č. 2144/2010 Sb. NSS)].

[12] Stěžovatelka však žádné skutečnosti vztahující se k jejímu kárnému provinění ani v návrhu na obnovu řízení, ani v odvolání neuváděla. Stejně tak v žalobě napadala zejména průběh kárného řízení. Ten však není okolností vypovídající o skutkové stránce věci, neboť nemůže na posouzení viny stěžovatelky nic změnit. Stěžovatelka sice opakovaně uváděla, že v důsledku procesních pochybení žalované nemohla nové skutečnosti a důkazy uplatnit, nezmínila však, o jaké skutečnosti či důkazy se jedná.

Výjimku v tomto směru představoval výpis z katastru nemovitostí, který stěžovatelka k návrhu na obnovu řízení přiložila. Kárný senát však tento důkaz posoudil tak, že nemůže přinést pro stěžovatelku příznivější rozhodnutí, a stěžovatelka tento závěr dále nerozporovala.

[13] Řízení o povolení obnovy kárného řízení je plně ovládáno dispoziční zásadou. Předpokladem pro povolení obnovy je tedy uvedení okolností, které (ač v tu dobu existovaly) kárný senát nemohl vzít v původním řízení v úvahu a které by mohly odůvodnit jiné, pro stěžovatelku příznivější posouzení věci. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 16. září 2011, č. j. 62 Af 8/2010 - 112, obnova řízení je „*institut mimořádný; pokud by měl žalovaný relevanci ‚nově objevených‘ skutečností a důkazů, na nichž je žádost o obnovu řízení založena, ve vztahu k závěru, který učinil v řízení ve věci již skončené, posuzovat až v nově obnoveném řízení ve věci, znamenalo by to fakticky, že by toto řízení musel obnovovat vždy, pokud by žádost o obnovu řízení doložená ‚čímkoli novým‘ byla podána, a v takovém případě by se prolomení již pravomocného rozhodnutí ve správním řízení, a tedy i jeho již nastalých účinků, nevyznačovalo svojí mimořádností a výjimečností, nýbrž všedností a pravidelností.*“

[14] Na druhou stranu, kárný senát v řízení o návrhu na obnovu řízení nemůže posuzovat nic víc, než zda nově uváděné skutečnosti existovaly již v době původního řízení, zda je stěžovatelka bez vlastního zavinění nemohla uplatnit a zda mohou přinést změnu původního rozhodnutí v její prospěch (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. února 2015, č. j. 11 A 285/2011 - 34). Úvahy ohledně oznamovací povinnosti stěžovatelky podle § 29 odst. 1 zákona o advokacii (*Advokát je povinen oznámit Komoře bez odkladu po zahájení výkonu advokacie své sídlo, způsob, jakým vykonává advokacii, jakož i další skutečnosti nezbytné pro vedení seznamu advokátů stanovené stavovským předpisem; advokát je povinen oznámit Komoře bez odkladu i změny těchto skutečností, a to do jednoho týdne poté, co nastaly.*) tedy žalovaná vyslovila již nad rámec nutného odůvodnění. Nosným důvodem pro zamítnutí návrhu stěžovatelky totiž byla absence jakýchkoli skutečností odůvodňujících obnovu řízení, nikoli případné zavinění stěžovatelky na tom, že skutečnosti nebyly uvedeny dříve. Na závěru, že v případě stěžovatelky nebyly dány důvody pro obnovu kárného řízení, potvrzeném městským soudem, však nemohly tyto úvahy nic změnit.

[15] Jelikož byl i přezkum provedený městským soudem omezen na otázku, zda žalovaná nepochybila, když neshledala důvod pro povolení obnovy kárného řízení, nemohou být důvodné ani námitky, že se městský soud nezabýval dostatečně otázkami vztahujícími se k průběhu kárného řízení, případně že nedostatečně přezkoumal úvahy žalované ohledně oznamovací povinnosti stěžovatelky. Tyto námitky totiž míří mimo předmět řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, jak však Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 26. dubna 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87 (č. 1260/2007 Sb. NSS), „Česká advokátní komora je nepochybně, jak plyne ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, orgánem veřejné správy, který na svěřeném úseku vykonává samosprávnou mocí svěřené veřejné funkce. Jde o právnickou osobu, která má zákonem předvídaným způsobem ustavené orgány, které ji reprezentují navenek (srov. § 40 a násl. zákona o advokacii), ve vztahu k předmětu řízení před Nejvyšším správním soudem pak disponuje dokonce specializovaným orgánem, který se otázkám kárné odpovědnosti věnuje (§ 47 ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii). Předmět řízení se tedy týká vlastního výkonu pravomocí žalované jako samosprávné korporace, k němuž sama žalovaná ustavuje své specializované orgány. Považovat v takové situaci za účelně vynaložený náklad náklady právního zastoupení žalované, které se v meritu věci omezí na konstatování toho, co v podstatě konstatoval příslušný orgán žalované v řízení, které vedl, [...] nelze. Mimo nákladů právního zastoupení pak Nejvyšší správní soud neshledal žádné náklady, které by významně přesáhly náklady běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení žalované nepřiznává.“ K tomu lze dodat už jen to, že v nyní projednávané věci žalovaná žádné náklady řízení, které by jí měly být přiznány, ani nevyčíslila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. březen 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu